

Fractie Vlaams Parlement

PERSCONFERENTIE 'INBURGERING'

Kritiek en alternatieven van het Vlaams Belang

Brussel, 9 december 2004

I. De beleidsnota van Keulen: kritieken **p. 3**

Inleiding: geen trendbreuk p. 3

Inburgering zonder immigratiestop is onmogelijk p. 3

Het uitgangspunt is fout – niet de Vlaming dient zich aan te passen, wel de vreemdeling p. 4

Het normen- en waardendiscours: concrete invulling? p. 4

De minister blijft miljoenen verkwisten aan subsidies voor de integratie-industrie en allochtone verenigingen p. 5

De zogenaamd 'verplichte' inburgering: een flop p. 5

Huidig inburgeringsbeleid bereikt nog 7,6% van de aanvankelijke doelgroep

Een overzicht van de aanpassingen:

- 1. Uitbreiding van de doelgroep?*
- 2. Sanctionering van de niet-inburgering?*
- 3. Inburgeringsexamen?*

II. Voorstellen van het Vlaams Belang : een trendbreuk is nodig

Duidelijke cijfers zonder taboes p. 10

Druk op de federale regering: immigratie stoppen p. 10

Afschaffing minderhedendecreet en inwerkingsdecreet p. 11

Omgooien inburgeringsbeleid p. 11

- 1. Het principiële kader*
- 2. Inburgeringsplicht voor alle vreemdelingen*
- 3. Het basisexamen voor nieuwkomers in het land van herkomst*
- 4. Het inburgeringscontract en de loyauteitseed*
- 5. Effectieve administratieve boetes via de Vlaamse Inburgeringsraad en koppeling aan verblijfsvergunning*
- 6. Inburgering in praktijk*

Inburgering en islam p. 14

Het vrijwillige terugkeerfonds p. 14

BIJLAGE: Tabel: de 'verplichte' inburgering in praktijk

I. De beleidsnota van Keulen: kritieken

Inleiding: geen trendbreuk

Alhoewel minister Keulen in zijn beleidsnota het tegenovergestelde beweert, vormt de inhoud van de beleidsnota Inburgering 2004-2009 allerminst een *trendbreuk* met het verleden.

De minister stelt in zijn beleidsnota dat men bij de analyse van de samenlevingsproblemen '*geen taboes* meer mag hanteren'. In werkelijkheid blijkt echter dat de minister nauwelijks taboe-onderwerpen durft aansnijden. Alhoewel in het huidige maatschappelijke debat over de vreemdelingenproblematiek een grote rol is weggelegd voor de aard en de positie van de islam, durft de minister bijvoorbeeld slechts éénmaal in de ganse nota naar die islam verwijzen.

Inburgering zonder immigratiestop is onmogelijk

Inburgering en immigratie zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Een inburgeringsbeleid is moeilijk, zonet onmogelijk, zonder een beperking van de immigratie. Meer specifiek zorgen vooral gezinsvorming en gezinshereniging ervoor dat het aantal vreemdelingen in Vlaanderen steeds maar blijft aangroeien. Door de allesbehalve efficiënte immigratiestop, de asielproblematiek, de gezinshereniging en de huwelijksimmigratie wordt de integratie permanent gehypothekeerd en de achterstand bestendig. In Nederland ging aan de nieuwe inburgeringswetgeving dan ook een aanzienlijke verstrenging van de immigratiewetgeving vooraf.

Het immigratiebeleid is echter nog steeds een federale bevoegdheid. Tenminste zou minister Keulen in zijn beleidsnota een visie moeten ontwikkelen inzake immigratie. De minister verwijst de ganse immigratieproblematiek echter naar gans achteraan de nota onder de titel 'samenwerking met andere bevoegdheidsniveaus'. In nauwelijks twee kleine en nietszeggende en overigens voorbarige alinea's weet de minister enkel te melden dat 'het overleg moet worden aangegaan met de federale overheid, teneinde te waarborgen dat er een coherent beleid kan worden gevoerd'.

Dit is voor het Vlaams Belang veel te vrijblijvend. De Vlaamse regering moet eisen van de federale overheid dat de immigratiestop wordt hard gemaakt, dat de achterpoortjes via bv. de individuele regularisatie van illegalen worden gesloten, dat de gezinshereniging wordt beperkt, dat de snel-Belg-wet afgeschaft wordt en vervangen door een streng en coherent Staatsburgerschapswetboek zoals het door het Vlaams Belang in federale

wetsvoorstellen werd gegoten. Het gebrek aan inburgeringsbereidheid moet tevens worden gekoppeld aan de intrekking van de verblijfsvergunning.

Het uitgangspunt is fout: niet de Vlaming dient zich aan te passen, wel de vreemdeling

Net zoals tijdens de vorige legislatuur blijft het uitgangspunt van de Vlaamse regering volgens de beleidsnota *'het samenleven in diversiteit'*, m.a.w. de multiculturele samenleving. De minister stelt dat deze diversiteit ook 'flexibiliteit' vereist van de autochtone Vlamingen (beleidsnota p. 3) en dat er initiatieven zullen moeten worden ontwikkeld om ook de autochtone Vlaming 'meer vertrouwd te maken' met de diversiteit in de samenleving (beleidsnota p. 14).

Het Vlaams Belang wijst de multiculturele samenleving af als een vergissing. Indien men een trendbreuk wil, dan moet men erkennen dat de Vlaamse samenleving een eigen Europese identiteit heeft, en dat vreemdelingen die zich hier willen vestigen, geacht worden zich daaraan aan te passen, en niet omgekeerd.

Het normen- en waardendiscours: concrete invulling?

De minister spreekt van *"gemeenschappelijke waarden en normen die een open, verdraagzame en democratische samenleving kenmerken en die door iedereen, ongeacht zijn/haar herkomst, dienen erkend, gerespecteerd en uitgedragen te worden"*. *"Respect voor de gelijkheid tussen man en vrouw, de vrije partnerkeuze, de bescherming van ééniéders fysieke integriteit, enz., moeten voor een goede fundering van het samenleven in diversiteit zorgen"*, vervolgt de minister.

Indien de minister evenwel kiest voor 'diversiteit', dus de stelling dat de vreemdeling zijn eigen identiteit behoudt, dan is het duidelijk dat dit een illusie is. De identiteit van nogal wat vooral islamitische vreemdelingen lijkt immers samen te hangen net met het afwijzen van elementaire Europese normen en waarden.

Dat de minister zijn eigen 'waarden- en normen'- discours zelf niet ernstig neemt, moge blijken uit het feit dat hij de problemen niet bij naam durft noemen en nog minder een oplossing durft aan te rijken. Zo zwijgt de minister bijvoorbeeld zedig over de onmogelijkheid binnen de islam om van godsdienst te veranderen en over de onmogelijkheid voor islamitische vrouwen om een huwelijk af te sluiten met een niet-islamitische man. Leden binnen de islamitische gemeenschap die zich niet aan normen houden, kunnen rekenen op maatschappelijke uitsluiting, of erger.

Meer nog, wanneer de eigen waarden en normen in conflict komen met die van de islam worden de eigen waarden en normen in de praktijk vlot opzij geschoven door de politici van de gevestigde partijen, inclusief door de VLD van minister Keulen. Enkele voorbeelden: in tal van stedelijke en gemeentelijke zwembaden worden er in aparte 'vrouwenuurtjes' georganiseerd op vraag van de islamitische gemeenschap. Hierdoor wordt de ongelijkheid tussen man en vrouw bestendigd. Alhoewel onze samenleving uit ethische overwegingen een wetgeving heeft aangenomen met het oog op het welzijn van de dieren, wordt deze wetgeving opzij geschoven wanneer het rituele slachtingen betreft.

De minister blijft miljoenen verkwisten aan subsidies voor de integratie-industrie en allochtone verenigingen

De gesubsidieerde immigratielobby weegt op het beleid en bepaalt mee het beleid. Via het *Vlaamse minderhedendecreet* werd een uitgebreide integratie-bureaucratie op poten gezet die in feite functioneert als een allochtonenlobby. Hierdoor wordt de aanpassing van de vreemdelingen zelfs belemmerd.

In 2003 gaf de Vlaamse overheid maar liefst 11,2 miljoen euro (451 miljoen oude franken) uit aan het zogenaamde minderhedenbeleid. Minister Keulen blijft de diversiteitssector beschouwen als 'de partner van de Vlaamse overheid' bij de uitvoering van het diversiteitsbeleid (beleidsnota p. 14).

De integratie-industrie kostte de belastingsbetaler reeds vele tientallen miljoenen euro, zonder enig resultaat. Het bracht de inburgering van de vreemdelingen geen stap dichterbij, integendeel. De afgelopen jaren gaven ook leden van de gevestigde partijen toe dat het integratiebeleid mislukt is. Toch weigert minister Keulen politiek-correct de subsidiekraan toe te draaien.

Daarnaast kondigt minister Keulen ook aan dat het verenigingsleven van personen van diverse herkomst een cruciale rol kan spelen inzake emancipatie en participatie. De ondersteuning van allochtone verenigingen wordt de komende legislatuur zonder meer verder gezet. Tenminste zou de Vlaamse regering het allochtone verenigingsleven aan duidelijke criteria moeten onderwerpen die passen in een aanpassingsbeleid, zoals een heldere en transparante werking, gebruik van het Nederlands als voertaal en actief optreden tegen islamfundamentalisme. Indien dit niet gebeurt, wordt de opsluiting van allochtonen in hun eigen 'subidentiteit' versterkt en bevestigd, eerder dan daadwerkelijke aanpassing na te streven.

De zogenaamd 'verplichte' inburgering: een flop

Het huidige inburgeringsbeleid bereikt nog 7,6% van de aanvankelijke doelgroep

Op 1 april van dit jaar trad het inburgeringsdecreet in werking. Het inburgeringsdecreet was het paradepaardje van de VLD tijdens de vorige legislatuur. Via het inburgeringsdecreet zou de integratie – of: de inburgering, zoals de VLD het noemt – van de vreemdelingen eindelijk gerealiseerd worden. Meer nog: er zou zelfs een verplichte inburgering van de nieuwkomers komen.

Het Vlaams Blok voorspelde destijds dat het inburgeringsdecreet de integratie– laat staan de aanpassing – van de vreemdelingen in Vlaanderen geen stap dichterbij zou brengen:

1. De verplichting had immers enkel maar betrekking op nieuwkomers, hier reeds verblijvende vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van het decreet.
2. Het decreet voorziet bovendien geen proef of test waardoor vreemdelingen hun kennis niet dienen te bewijzen.
3. En tot slot: de uiteindelijke sanctie die in het decreet wordt voorzien voor nieuwkomers die niet komen opdagen voor de inburgeringscursussen, is meer dan lachwekkend.

In december 2002 kondigden de meerderheidspartijen in de media aan dat ze een akkoord hadden bereikt over de inburgering: *“De inburgeringstrajecten worden verplicht en uitgebreid tot àlle nieuwkomers van buiten de Europese Unie. Dat hebben de meerderheidsfracties in het Vlaams Parlement besloten”*.¹

Naargelang de maanden vorderden, bleek het toepassingsgebied van de verplichte inburgering echter alsmaar meer te worden ingeperkt. Artikel 5 van het decreet voorzag immers dat meerderjarige nieuwkomers verplicht zijn een inburgeringscursus te volgen ‘behoudens andersluidende internationaalrechtelijke bepalingen’. Uit het uitvoeringsbesluit van het decreet mochten we vernemen dat de nieuwkomers die zich in Vlaanderen vestigen in het kader van gezinshereniging of gezinsvorming conform dit artikel 5 van het toepassingsgebied van de verplichte inburgering worden uitgesloten. Nochtans is dat wettelijk-juridisch niet zo, zo blijkt uit de situatie in Nederland. Het ging dus vooral om een politieke beleidskeuze van de vorige Vlaamse regering.

In maart 2004 – net voor de inwerkingtreding van het decreet – bleek dat uiteindelijk nog maar 5.000 van de 12.300 jaarlijkse nieuwkomers van buiten de EU verplichte trajecten dienen te volgen. De aanvankelijke doelgroep werd dus al fors gereduceerd. Maar zelfs dit cijfer bleek nog te

¹ De Tijd, 06/12/2002

hoog gegrepen. In een recent krantenartikel waarin de minister wordt geciteerd, wordt nu melding gemaakt van het feit dat slechts 10% – één tiende – van alle nieuwkomers onderworpen is aan de verplichte inburgeringscursussen. Uit het antwoord op een schriftelijke vraag blijkt inderdaad dat tussen 1 april en 15 september 2004 amper 726 nieuwkomers naar de onthaalbureaus werden verwezen; als deze periode van 6 maanden wordt geëxtrapoleerd naar een jaar, betekent dit dat slechts 1500 nieuwkomers opgeroepen worden een cursus te volgen, of 12% van de aanvankelijk vooropgestelde doelgroep.

Daarbij dient nog een belangrijke kanttekening gemaakt te worden. De luttele 10% die onder de regeling van de verplichte inburgering vallen, blijken in meerderheid asielzoekers te zijn. In 2003 vroegen 17.000 mensen asiel aan in België, datzelfde jaar werden slechts 1.201 mensen erkend als politiek vluchteling.² Uit de cijfers blijkt dus dat het overgrote deel van de asielaanvragen wordt afgewezen. Nauwelijks 7% wordt uiteindelijk erkend als vluchteling. Het overgrote deel van de asielzoekers die cursussen volgen, zullen uiteindelijk niet erkend worden als politiek vluchteling en worden dus geacht terug te keren naar hun land van herkomst. De minister geeft het in een kranteninterview zelf toe: *“Nu is het zo dat zeven op de tien nieuwkomers die een taal cursus volgen uiteindelijk toch nog naar huis worden gestuurd”*.³

We zijn in de absurde situatie terechtgekomen waarin enerzijds de mensen voor wie de inburgeringscursussen bedoeld zijn – de gezinsherenigers en de gezinsvormers – uiteindelijk niet verplicht zijn de cursussen te volgen en anderzijds de nieuwkomers voor wie ze eigenlijk niet bedoeld zijn en die ons land toch terug zullen moeten verlaten – de asielzoekers – wél de cursussen dienen te volgen. De wereld op zijn kop. Het inburgeringsdecreet schiet zijn doel voorbij en blijkt een geldverslindende bezigheidstherapie voor de verkeerde doelgroep te zijn geworden.

De beperking van de doelgroep is echter niet het enige probleem. Uit het antwoord op dezelfde schriftelijke vraag als hoger aangehaald blijkt dat van de 726 nieuwkomers die tussen 1 april en 15 september 2004 naar de onthaalbureaus werden verwezen voor het volgen van een verplichte inburgeringscursus er zich nog maar amper 330 hadden aangemeld. De minister vermeldde tevens dat voor 196 nieuwkomers de wettelijke inschrijvingstermijn al verstreken was.

De in het inburgeringsdecreet vermelde sancties, een boete van 1 tot 25 euro (te vermenigvuldigen met coëfficiënt 5), maken duidelijk onvoldoende indruk op de nieuwkomers met als gevolg dat zij zich nu al massaal onttrekken aan hun verplichting.

² De Tijd, 23/08/2004

³ De Morgen, 17/09/2004

Aldus komt men tot de vaststelling dat, bij ongewijzigd beleid, van de oorspronkelijke doelgroep van 12.300 nieuwkomers van buiten de EU er slechts 5.000 in theorie onder het toepassingsgebied van de inburgering vallen, er slechts (op jaarbasis) zowat 1.500 worden opgeroepen, en er slechts 940 (op jaarbasis) zich aanbieden, zodat het inburgeringsbeleid uiteindelijk nog impact heeft op welgeteld 7,6% van de aanvankelijke doelgroep van 12.300 nieuwkomers. (Tabel: zie bijlage)

Te oordelen naar de inhoud van de beleidsnota van minister Keulen, zal er onder de regering Letermé weinig veranderen. Terwijl men in Nederland wél belangrijke keuzes durft te maken inzake inburgering, blijft de Vlaamse regering ter plaatse trappelen. De aangekondigde maatregelen betreffen in feite slechts wat gepruts in de marge. De aangekondigde zeer beperkte 'verstrengingen' van de verplichte inburgering zijn daarenboven ook nog eens in zeer voorwaardelijke wijs gesteld, zodat de vraag rijst of er van deze maatregelen ooit ook effectief iets gerealiseerd zal worden.

Een overzicht van de door minister Keulen genoemde 'mogelijke' aanpassingen:

1. Uitbreiding van de doelgroep?

Minister Keulen kondigt in zijn beleidsnota aan dat de doelgroep van de verplichte inburgering wil wijzigen. Enerzijds wil hij asielzoekers schrappen uit die doelgroep, anderzijds wil hij ook personen die zich in Vlaanderen vestigen door gezinsvorming of gezinshereniging, onderwerpen aan de verplichte inburgering. Keulen stelt in zijn beleidsnota: "*Zij zouden idealiter verplicht moeten worden tot het volgen van een cursus*". Ook bepaalde categorieën van hier reeds langer verblijvende vreemdelingen zouden in de toekomst onder de verplichte inburgering vallen. Tenslotte wil hij ook imams die zich hier slechts tijdelijk vestigen, verplichte inburgeringscursussen laten volgen.

Uiteraard beoordeelt het Vlaams Belang de uitbreiding van de doelgroep als een goede zaak. Maar zonder een effectieve immigratiestop, een inburgeringsexamen en ernstige sancties, valt echter te vrezen dat de verplichte inburgering weinig resultaten zal opleveren. Het Vlaams Belang meent dat elke vreemdeling die zich de afgelopen vijf jaar in ons land is komen vestigen met het oogmerk hier definitief te verblijven, een inburgeringsexamen moet afleggen.

2. Sanctionering van de niet-inburgering?

In de beleidsnota lezen we dat *"zal onderzocht worden hoe de inburgeringsplicht met administratieve geldboetes kan gesanctioneerd worden"*. Bovendien *"zal onderzocht worden hoe het recht op de genoemde uitkeringen kan gekoppeld worden aan het naleven van de verplichte inburgering"*.

Minister Keulen spreekt in zijn beleidsnota over de 'plichten' van de allochtonen in onze samenleving. Plichten bestaan echter niet zonder sancties. Het is immers een illusie te denken dat de meeste vreemdelingen zich vrijwillig en zonder dwang willen aanpassen aan onze samenleving. Terzake heeft de minister klaarblijkelijk last van koudwatervrees. Precies wanneer hij het heeft over sancties begint de minister plots in zeer voorwaardelijke wijs te spreken. Het Vlaams Belang wil hier geen onderzoek, het Vlaams Belang wil snel maatregelen: forse verhoging van de boetes, en effectieve inning ervan via een administratieve 'Vlaamse Inburgeringsraad' onder het toezicht van de Raad van State (zie verder).

3. Inburgeringsexamen?

De beleidsnota bepaalt: *"Er kan overwogen worden, na een grondige evaluatie, om te evolueren van de bestaande inspanningsverbintenis naar een resultaatsverbintenis"*.

Het Vlaams Belang meent dat een examen een essentieel vervolg is van de inburgeringscursus. Een cursus zonder examen heeft geen waarde. Dat weet elke student. De zeer voorwaardelijke manier waarop de minister spreekt over een eventuele proef doet nu reeds vermoeden dat deze er nooit zal komen.

II. Voorstellen van het Vlaams Belang : een trendbreuk is nodig

Duidelijke cijfers zonder taboes

In antwoord op een vraag van volksvertegenwoordiger Jan Penris naar de aanwezigheid van allochtonen (vreemdelingen én Belgen van vreemde origine) in de sociale huisvesting, waarbij de hoge concentraties vanuit diverse sociale huisvestingsmaatschappijen als een probleem worden aangeduid, antwoordde minister Keulen dat het geven van die gegevens onmogelijk zou zijn, want strijdig met de mensenrechten. Nochtans bestaan dergelijke cijfers wel in Nederland, en worden gelijkaardige cijfers door de Vlaamse overheid zelf gebruikt om de vermeende 'discriminatie' van allochtonen op de arbeidsmarkt aan te tonen.

Dergelijke politiek-correcte taboes omtrent cijfers en gegevens moeten verdwijnen. Het Vlaams Belang meent dat het bekendmaken van veralgemeend cijfermateriaal inzake allochtonen noodzakelijk is. Mede door de lakse nationaliteitswetgeving die het mogelijk maakte dat tienduizenden mensen met een andere cultuur zonder zich in te burgeren onze nationaliteit verwierven, weet niemand nog bij benadering hoeveel allochtonen er in Vlaanderen leven. Dat heeft nochtans de problemen niet doen verdwijnen; problemen kunnen enkel aangepakt worden door ze met correct cijfermateriaal te benoemen, niet door ze te negeren.

Druk op de federale regering: immigratie stoppen

Een effectief inburgeringsbeleid kan maar het sluitstuk zijn van een restrictief immigratiebeleid. Wanneer de immigratiestroom niet gestopt wordt, heeft inburgering geen kans van slagen; het blijft 'dweilen met de kraan open'. Het Vlaams Belang pleit er dan ook voor om samen met een verstrenging van de inburgeringswetgeving ook de immigratie- en nationaliteitswetgeving aan te passen. De Vlaamse regering moet terzake duidelijke desiderata communiceren aan de federale regering.

De immigratiestop moet worden hard gemaakt, de achterpoortjes via bv. het misbruik van de individuele regularisatie van illegalen moeten worden gesloten, de gezinshereniging moet worden beperkt en de snel-Belg-wet moet grondig worden herzien. Gezinsvorming dient – naar Nederlands en Deens voorbeeld – aan voorwaarden onderworpen te worden (zoals bv. gevraagd in het wetsvoorstel van Gerolf Annemans c.s. en het voorstel van resolutie van Guido Tastenhoye in de Kamer)⁴.

⁴ Zie bijlage 2

Mensen die naar ons land komen in het kader van de gezinsvorming of gezinshereniging zijn niet langer van rechtswege toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur, maar moeten hiertoe worden gemachtigd. Gezinsvorming moet worden beperkt tot huwelijken die werden voltrokken vóór de aankomst van de reeds verblijf houdende vreemdeling (hoofdpersoon). Bovendien moeten beide partners ouder zijn dan 21 jaar en kan de gezinsvorming maar worden aangevraagd binnen een termijn van twee jaar vanaf het ogenblik dat de hoofdpersoon voor onbepaalde duur verblijfsgerechtigd wordt.

Afschaffing minderhedendecreet en inwerkingsdecreet

Zoals hiervoor reeds werd aangehaald heeft het knuffelbeleid tegenover allochtonen gefaald en heeft het niet de aanpassing van de vreemdelingen, noch de loyaleit tegenover hun gastland gestimuleerd.

Het Vlaams Belang pleit dan ook voor een afschaffing van de decreten die dit knuffelbeleid gestalte geven, met name het Decreet inzake het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden en het Decreet betreffende het inwerkingsbeleid.

Het Decreet etnisch-culturele minderheden bevestigt immers het bestaan van zgn. 'minderheden', en sluit mensen aldus op in een vermeende subidentiteit – in strijd met elke poging tot inburgering. De Vlaamse overheid zelf ontkent overigens het bestaan van 'minderheden' in Vlaanderen in de context van de weigering van het Minderhedenverdrag...

Het Decreet betreffende het inwerkingsbeleid organiseert de peperdure 'positieve' discriminatie van allochtonen, en is aldus een georganiseerde vorm van discriminatie door de overheid tegenover mensen van autochtone origine. Het Vlaams Belang wijst positieve discriminatie af.

Omgooien inburgeringsbeleid

1. Het principiële kader

De beginselverklaring van het Vlaams Belang, goedgekeurd op het congres van 12 december 2004, vermeldt: "*De partij komt op voor het behoud van culturele eigenheid en voor de identiteit van het eigen volk en bijgevolg tegen de multiculturele denkbeelden*". Dit impliceert dat aan vreemdelingen en inwijkelingen duidelijk moet worden gemaakt dat zij onze wetten moeten respecteren, zich moeten aanpassen aan onze cultuur, waarden en normen en aan de belangrijke traditionele principes van onze beschaving.

Het Vlaams Belang meent daarbij dat het de jongste decennia al te gemakkelijk is geworden om Belg te worden. Onze partij pleit er dan ook voor om van het afstammingscriterium opnieuw het voornaamste criterium te maken om de nationaliteit te verwerven. Naturalisatie moet aan veel strengere voorwaarden onderworpen worden. Slechts vreemdelingen die aan hun inburgeringsverplichtingen voldaan hebben, mogen onze nationaliteit kunnen verwerven.

2. Inburgeringsplicht voor alle vreemdelingen

Het Vlaams Belang meent dat alle vreemdelingen⁵ (personen die niet over de Belgische nationaliteit beschikken, noch over de nationaliteit van een van de EU-lidstaten) die hier permanent wensen te verblijven, dienen onderworpen te worden aan de principiële plicht tot inburgering. Tevens dienen zij verplicht te worden een inburgeringsexamen af te leggen (waarbij de Vlaamse regering bepaalde categorieën om billijkheidsredenen kan vrijstellen).

Wie niet slaagt in het inburgeringsexamen dient op eigen kosten een inburgeringscursus te volgen en daarna eventueel te herkansen. Vreemdelingen die dat willen, kunnen ter voorbereiding van het examen – op eigen kosten – een inburgeringscursus volgen.

3. Het basisexamen voor nieuwkomers in het land van herkomst

Wie vrijwillig naar hier komt in het kader van de gezinshereniging of de gezinsvorming dient zich hierop voor te bereiden, door in het buitenland, voorafgaand aan de immigratie, in een buitenlands agentschap reeds een basisexamen af te leggen, waarin de kandidaat-immigrant een basiskennis aantoont van onze taal en cultuur.

De verplichting tot het afleggen van een basisexamen in het land van herkomst is ook één van de ideeën uit de Contourennota van de Nederlandse minister Verdonk van Integratiezaken, de nota die het toekomstige Nederlandse inburgeringsbeleid vorm moet geven.

Tevens moeten – net zoals in Nederland – inzake gezinsvorming strenge voorwaarden worden opgelegd (zie supra).

Eens de kandidaat-immigrant daadwerkelijk toegelaten is in ons land en een verblijfsvergunning heeft bekomen, dient hij net als de andere hier reeds verblijvende vreemdelingen aan zijn inburgeringsverplichtingen te voldoen (zie supra)

4. Het inburgeringscontract en de loyauteitseed

⁵ Op basis van cijfers van het NIS en de APS zou het om 100.000 à 120.000 mensen gaan (EU-landen en tijdelijke arbeidsimmigranten uitgezonderd)

Het Vlaams Belang meent dat vreemdelingen die ervoor kiezen in Vlaanderen te wonen de plicht hebben zich aan te passen. In Vlaanderen moet aan vreemdelingen en inwijkelingen duidelijk gemaakt worden dat zij in de eerste plaats onze wetten moeten respecteren en vervolgens dat zij zich moeten aanpassen aan onze cultuur, onze normen en waarden, onze leefgewoonten en aan belangrijke traditionele principes van de beschaving, die zich op het Europees grondgebied heeft ontwikkeld, zoals ondermeer de scheiding van kerk en staat, de democratie, de vrije meningsuiting en de gelijkwaardigheid van man en vrouw. Het is dan ook zinvol de inburgering van vreemdelingen die met succes het inburgeringsexamen afgelegd hebben, te formaliseren met de ondertekening van een inburgeringscontract en het afleggen van een loyauteitseed.

Met de formele en plechtige ondertekening van het inburgeringscontract geeft de vreemdeling die hier definitief wenst te verblijven aan dat hij alle daaraan verbonden rechten en plichten aanvaardt. Daarnaast wordt een loyauteitseed afgelegd waarbij de vreemdeling in het Nederlands zijn loyauteit verklaart ten aanzien van de Vlaamse gemeenschap, haar instellingen, haar normen en waarden en haar symbolen.

Ondertekening van het contract en aflegging van de eed gebeuren voor de 'Vlaamse Inburgeringsraad', de instelling onder gezag van de Vlaamse regering die ook het inburgeringsexamen organiseert, het aanbod aan cursussen centraliseert, en de administratieve boetes int bij tekortkoming aan de inburgeringsplichten (zie verder).

5. Effectieve administratieve boetes via de Vlaamse Inburgeringsraad en koppeling aan verblijfsvergunning

De diverse plichten die voortvloeien uit de verplichte inburgering voor oud- en nieuwkomers moeten kracht worden bijgezet met afdwingbare sancties. De niet-toegepaste strafrechtelijke boetes die thans voorzien zijn dienen omgevormd te worden tot fors verhoogde administratieve boetes. Vervolgens moet een administratieve rechtbank, de 'Vlaamse Inburgeringsraad', instaan voor het opvolgen van alle verplichtingen (inschrijven, daadwerkelijk volgen cursus, afleggen examen, betalen kosten etc.), en instaan voor het daadwerkelijk innen van de opgelegde boetes.

De Vlaamse Inburgeringsraad werkt volgens een procedure met alle nodige juridische waarborgen en, als administratief rechtscollege, onder het toezicht van de Raad van State.

Indien een manifeste onwil tot inburgering wordt vastgesteld, kan via een individuele procedure met alle vereiste juridische waarborgen de

verblijfsvergunning ingetrokken te worden. Dat zal moeten gebeuren in overleg met de federale overheid.

6. Inburgering in de praktijk

Inburgering betekent meer dan alleen het volgen van een cursus of het afleggen van een examen. De inburgering moet blijken uit de praktijk, moet blijken uit de feiten. Het Vlaams Belang meent dat ieder inburgeringsexamen voor hier verblijvende vreemdelingen gepaard moet gaan met een buurtonderzoek waarbij gepeild wordt naar de inburgeringsgraad en de inburgeringsbereidheid. Enkel bij positief resultaat wordt toelating verleend voor ondertekening van het inburgeringscontract en het afleggen van de loyauteitseed.

Inburgering en islam

Alhoewel het Vlaams Belang op geen enkel moment wil raken aan de individuele godsdienstvrijheid wil het Vlaams Belang het feit dat de islam een erkende godsdienst is in vraag stellen. Godsdienstvrijheid impliceert immers geenszins dat de overheid verplicht zou zijn elke religie te erkennen en te ondersteunen. Door de islam te erkennen en te subsidiëren wordt een islamitische zuil gecreëerd die de inburgering van de vele in ons land verblijvende islamieten bemoeilijkt en zelfs onmogelijk maakt. Het inburgeringbeleid van de Vlaamse overheid moet gericht zijn op de volledige aanpassing van de hier verblijvende islamieten. Hun godsdienst moet herleid worden tot een persoonlijke religieuze overtuiging.

Terzake pleit het Vlaams Belang voor het streng controleren van de bedienaars en de structuren van de islamitische eredienst. Het Vlaams Belang pleit ervoor om, in overleg met de vertegenwoordigers van de islamitische godsdienst en met respect voor de godsdienstvrijheid, het netwerk van moskeeën, koranscholen en moskeeverenigingen in te perken en af te bouwen. Ter vervanging wil het Vlaams Belang door de overheid gecontroleerde centrale moskeeruimtes (geen islamkathedralen maar geschikte locaties op een neutrale plaats buiten de stedelijke centra) organiseren waar door de overheid gescreende Nederlandstalige imams de eredienst zullen leiden. Op deze manier wordt de mogelijke overlast beperkt, wordt de gettovorming tegengegaan en wordt de controle op het functioneren van de islamitische eredienst verscherpt.

Het vrijwillige terugkeerfonds

Het Vlaams Belang pleit voor het oprichten van een vrijwillig terugkeerfonds. Het alternatief voor de verplichte inburgering is de vrijwillige terugkeer-regeling.

Via agentschappen opgestart in de belangrijkste oorspronglanden van de hier verblijvende vreemdelingen – Marokko, Turkije, Congo,... – wordt de reïntegratie van de vreemdeling in zijn land van herkomst begeleid. Met de heroriëntering van de middelen die nu besteed worden aan de integratie-industrie en een deel van het budget voor ontwikkelingssamenwerking kan een systeem worden uitgewerkt waarbij de vreemdeling, die ervoor kiest te remigreren, een premie ontvangt.

Het Vlaams Belang realiseert zich uiteraard dat voormelde kwestie niet enkel kan gerealiseerd worden door het Vlaams parlement, gezien de federale bevoegdheid over immigratie. Het Vlaams Belang meent dat binnen de Vlaamse bevoegdheid over inburgering nu wel reeds werk kan gemaakt worden van de oprichting van een vrijwillig terugkeerfonds.

Bijlage 1

De 'verplichte' inburgering in de praktijk

Hoeveel nieuwkomers worden jaarlijks verplicht een inburgeringscursus te volgen?

Datum	Aantal verplichte inburgeraars	% van totaal aantal nieuwkomers	Verklaring / Bron
02/10/2001	12.300/jaar	100%	Aantal nieuwkomers in Vlaanderen dat volgens minister-president Dewael vanaf 2004 verplichte inburgeringscursussen zou moeten volgen (beleidsverklaring 2001) – geregulariseerden en immigranten uit de EU zijn niet inbegrepen in dit aantal
02/04/2004	5.000/jaar	41%	Het uitvoeringsbesluit sluit tal van categorieën van nieuwkomers uit van het toepassingsgebied van de verplichte inburgering, o.m. de gezinsherenigers en gezinsvormers. Slechts 1/3 zou uiteindelijk de verplichte cursus dienen te volgen. (Cijfers van het Vlaams Minderhedencentrum dat ressorteert onder minister Keulen).
07/10/2004	1500/ jaar	12%	Tussen 1 april en 15 september werden 726 nieuwkomers verwezen naar de onthaalbureaus in het kader van de verplichte inburgering. Op jaarbasis betekent dit een aantal van ongeveer 1.500 verplichte inburgeraars. Keulen stelt zijn cijfers dus (noodgedwongen) bij. Bron: antwoord Keulen op schriftelijke vraag Filip Dewinter van 10/09/2004, interview met Keulen HBVL 7/10/04
07/10/2004	940/jaar	7,6%	Jaarlijks aantal nieuwkomers dat op de verplichte inburgeringscursus komt opdagen. Van de 726 personen die tussen 1 april en 15 september werden doorverwezen in het kader van de verplichte inburgering kwamen er 330 (of 62,7%) tijdig opdagen en waren 196 (of 37,3%) definitief te laat. Van de overige 200 was de termijn van 3

			maanden om zich aan te melden nog niet definitief verstreken, deze werden dan ook niet meegerekend. Wanneer men 62,7% neemt van de jaarlijkse 1.500 verplichte inburgeraars komt men op een jaarlijks totaal van 940/jaar (of 7,6% van het aanvankelijk beoogde aantal) (Gebaseerd op cijfers Keulen n.a.v. schriftelijke vraag Filip Dewinter van 10/09/2004)
--	--	--	--

Bijlage 2

**Vergelijking inburgerings- en vreemdelingenwetgeving
Vlaanderen (België) - Nederland**

A. Inburgering: vergelijking Vlaanderen – Vlaams Belang - Nederland

Vlaanderen	Vlaams Belang	Nederland
<p><u>Immigratie en inburgering</u> worden geregeld op verschillende bevoegdheidsniveaus. Er wordt in de beleidsnota inburgering amper verwezen naar het federale immigratiebeleid</p>	<p>Een goed inburgeringsbeleid kan maar het sluitstuk zijn van een goed immigratiebeleid (immigratiestop)</p>	<p>Vooraleer de inburgeringswetgeving werd aangepast, werd eerst de immigratiewetgeving fors verstrengd. De nieuwe immigratiewetgeving is goedgekeurd, de krachtlijnen van de nieuwe inburgeringswetgeving krijgen momenteel vorm (Er is door minister Verdonk een Contourennota opgesteld, goedkeuring zou volgend jaar gebeuren – voorstellen zie onder).</p>
<p>België is het Mekka van de <u>gezinshereniging en gezinsvorming</u> (zie uitspraken minister Vogels, in een vorige legislatuur nog bevoegd voor inburgering)</p>	<p>Gezinsvorming voor vreemdelingen wordt quasi onmogelijk gemaakt (huwelijk moet worden afgesloten voorafgaand aan de immigratie van de hoofdpersoon). Voor Belgen en EU-onderdanen dienen naar Deens voorbeeld strenge voorwaarden te worden ingevoerd.</p>	<p>Vooraleer de inburgering te verstrengen, heeft men eerst de wetgeving betreffende gezinsvorming aangepast:</p> <ul style="list-style-type: none">- mensen beroep doen op gezinsvorming moeten 120% van het wettelijke minimumloon verdienen;- gezinsvorming is maar mogelijk vanaf 21 jaar
<p><u>Doelgroep inburgering:</u> Momenteel: slechts</p>	<p>Doelgroep inburgering: alle</p>	<p>Doelgroep inburgering: alle vreemdelingen die</p>

7,6% van alle nieuwkomers volgt de inburgeringscursus (gezinsvormers en gezinsherenigers worden uitgesloten) (Keulen kondigt aan dat hij de doelgroep zo mogelijk zal uitbreiden naar bepaalde categorieën van oudkomers en gezinsherenigers, -vormers)	vreemdelingen die definitief in Vlaanderen wensen te verblijven	definitief in Nederland wensen te verblijven (+ - 450.000 oudkomers)
<u>Basis</u> van inburgeringswetgeving: <u>verplichte inburgeringscursus</u>	Basis van wetgeving: <u>inburgeringsexamen</u>	Basis van wetgeving: <u>staatsexamen</u> , (vreemdelingen zijn vrij een opleiding te volgen, de overheid bemoeit zich niet met de inhoud van de cursussen)
<u>Nieuwkomers</u> dienen in Vlaanderen een cursus te volgen/ kan immigreren zonder enige kennis van onze taal of van onze cultuur	Nieuwkomers dienen basisexamen af te leggen in agentschappen in de voornaamste landen van herkomst	Basisexamen inburgering dient door nieuwkomers te worden afgelegd in het land van herkomst (kennis van Nederlandse taal en maatschappij)
Inburgeringscursus geschiedt op kosten van de overheid	Vreemdelingen moeten een eventuele cursus ter voorbereiding van hun inburgerings-examen zelf financieren	Vreemdelingen moeten zelf de inburgeringscursus ter voorbereiding van het examen financieren (6.000) euro / als vreemdelingen binnen 3 jaar slagen voor het examen krijgen ze een deel van de kosten terugbetaald
<u>Sanctie</u> : vervolging is mogelijk (strafrechtelijke boete: 1 tot 25 euro, te vermenigvuldigen met factor 5) (Keulen zal volgens zijn nota onderzoeken of ook administratieve boetes mogelijk zijn)	Sanctie: strenge administratieve sancties moeten worden voorzien. Van vreemdelingen die blijf geven van een manifeste onwil om in te burgeren moet de verblijfsvergunning kunnen worden	Administratieve en <u>verblijfsrechtelijke prikkels</u> worden voorzien: <ul style="list-style-type: none"> - vergoeding van cursuskosten is afhankelijk van slagen voor examen - bestuurlijke boete

	afgenomen	- vreemdelingen die binnen de vijf jaar het examen niet succesvol afleggen, krijgen geen permanente verblijfsvergunning (intrekking verblijfsvergunning blijft dan steeds mogelijk)
--	-----------	---

B. Gezinsvorming (voornaamste bron van immigratie):

Voorstel Vlaams Belang:

Niet-EU-vreemdelingen kunnen maar een partner laten overkomen wanneer ze met die partner zijn gehuwd vóór hun immigratie. Bovendien moeten beide partners ouder zijn dan 21 jaar en kan de gezinsvorming maar worden aangevraagd binnen een termijn van twee jaar vanaf het ogenblik dat de hoofdpersoon voor onbepaalde duur verblijfsgechtigd wordt. (wetsvoorstel Annemans en co)

Mensen met de Belgische nationaliteit: voorstel van resolutie ingediend door Guido Tastenhoye in het federaal parlement om gezinsvorming in te perken *naar Deens voorbeeld*:

- band met Denemarken moet groter zijn dan met het thuisland.
- de in Denemarken verblijvende partner moet een borg betalen van 7.000 euro en het echtpaar moet kunnen aantonen over voldoende bestaansmiddelen te zullen beschikken, zijnde een inkomen van minstens 35.000 euro/jaar.
- beide partners moeten minstens 24 jaar zijn.
- een permanente verblijfsvergunning is maar mogelijk na een verblijf van 7 jaar en het succesvol afleggen van een burgerschapsproef.

C. Asielzoekers / illegalen

Nederland:

- Steeds meer asielzoekers keren terug naar eigen land, dankzij de zogenaamde 'herintegratiepremie' voor asielzoekers die voor april 2001 in Nederland kwamen. Zij krijgen een bedrag mee van 2.320 euro. Als alternatief voor de vrijwillige terugkeer blijft uiteraard de gedwongen terugkeer.

- In de Terugkeernota van het Nederlandse Directoraat-Generaal Internationale Aangelegenheden en Vreemdelingenzaken is bovendien sprake van een *"geïntensifieerd vreemdelingentoezicht"*. Met de regionale politiekorpsen worden volgens de nota terzake *"resultaatsafspraken"* gemaakt voor de periode 2004 tot 2006. Er worden tevens *"afspraken gemaakt over het aantal te realiseren identiteits- en nationaliteitsvaststellingen met als uiteindelijke doel om het aantal feitelijke verwijderingen te doen stijgen"*. (Terugkeernota p. 21)